

HỒI 09

LỘT VÀO MẮT MỸ NHÂN

Hang núi yên lặng, u bí, xanh biếc, tấm thân xử nữ hoàn mỹ không có tí vết, ánh mắt ôn nhu như sóng nước...

Lục Tiểu Phụng ráng sức không chế lấy mình không nghĩ thêm tới, nhưng chính chàng biết rằng cái hình ảnh ấy đã vĩnh viễn in sâu vào tâm khảm.

Chàng đi rất nhanh, đi rất xa rồi, đáng lý ra phải trở về lại con đường nhỏ đó, nhưng lúc chàng ngừng lại, bèn phát giác ra mình đã đi quá sâu vào trong núi.

Sau đó chàng lập tức phát hiện ra một điều đáng sợ, mình đã bị lạc đường.

Còn đáng sợ hơn nữa là, bốn bề sương mù càng dày đặc, thậm chí còn dày hơn U Linh sơn trang mé bên này nữa, dù người có nhãn lực tốt đến đâu, cũng khó mà thấy xa quá hai trượng, không những vậy, bất cứ đi về hướng nào, cũng đều có thể càng xa hơn sơn trang.

Lục Tiểu Phụng vẫn còn muốn thử, chàng không phải là hạng người ngồi chờ sương mù tan ra rồi mới đi.

Lại đi thêm một khoảng xa nữa, vẫn còn tìm chưa ra đường, trong khu rừng núi xa lạ này, trong khoảng sương mù chết người này, phải đi tới bao giờ mới tìm ra đường về?

Đang lúc chàng cảm thấy mệt mỏi đói khát, bắt đầu lo lắng, chàng bỗng ngửi thấy một mùi thơm cứu mạng.

Mùi thơm tuy rất nhạt, nhưng chàng lập tức nhận ra ngay đó là mùi thịt thỏ nướng.

Từ cái thuở còn thơ ấu, chàng đã là một tay thợ săn năng cán, lớn lên rồi, cái sở thích món ăn đồng quê vẫn còn rất mặn nồng.

Thỏ không thể tự nó nướng nó lên, chỗ nướng thịt thỏ nhất định có người, quanh đây chỗ duy nhất có người là U Linh sơn trang.

Chàng nuốt ực nước miếng, tuy cảm thấy rất đói, tinh thần đã phấn khởi lên, nín thở một lát, rồi lại hít vào một hơi thật sâu, chàng lập tức nhận ra được mùi thơm từ hướng nào bay lại.

Phán đoán của chàng rất chính xác, bởi vì đi được một khoảng đường, mùi thơm càng lúc càng nồng.

Phía trước, địa thế hình như càng lúc càng hiểm trở. Mùi thơm của thỏ nướng đã hỗn hợp với mùi hôi thúi đặc biệt của là cây bùn đất nát bầy trong vũng lầy.

Dù nơi đây có người, chắc chắn không phải là U Linh sơn trang.

Trái tim của Lục Tiểu Phụng chìm xuống, hạng người nào sống ở nơi đây? Chàng không thể nào tưởng tượng được.

Chính ngay lúc đó, phía trước bỗng có một tiếng động thật quái dị, chàng vội vã bước lại, bèn thấy một cái bóng kỳ quái xuất hiện từ trong sương mù ra.

Chàng thấy đó không phải là một cái bóng người, nhưng lại không phải là dã thú, thậm chí chàng không có cách nào hình dung ra được cái bóng ấy ra làm sao.

Nhưng chàng vừa thấy cái bóng đó, lập tức cảm thấy một thứ sợ hãi gớm ghiếc không sao nói được, cơ hồ nhẹn không nổi muốn mửa ra.

Cái bóng đối diện tựa hồ cũng đang cựa cựa không yên một chỗ, đợi đến lúc Lục Tiểu Phụng lấy hết can đảm xông lại, cái bóng đó đã biến đi đâu mất, làm như trước giờ chưa từng xuất hiện bao giờ.

Lục Tiểu Phụng rùng mình lên một cái, chàng đứng đó một hồi thật lâu, bỗng nghĩ thấy còn có mùi đất đá đã bị nung đốt.

Nơi này nhất định là chỗ đã nung thử!

Chàng tin tưởng vào phán đoán của mình nhất định chính xác không lầm lẫn, nhưng chàng tìm mãi không ra có dấu vết gì để lại.

Nếu là người khác, nhất định là đã bỏ đi, không chừng còn chạy trốn đi.

Nhưng chàng không hề bỏ cuộc.

Trước hết, chàng vẽ ra một khuôn viên tưởng tượng chừng mười trượng, rồi bắt đầu tra xét từng chỗ một.

Bùn đất lá rụng ở đây phải là cùng trạng thái với vũng lầy trong khu vực này.

Chỉ có một chỗ đặc biệt hơi khô ráo, lá rụng trên đó hiển nhiên là do một nơi khác đem lại.

Chàng khom lưng xuống, phúi hết lá ra, dùng mũi ngửi bùn đất như một con chó săn, thậm chí còn nếm một chút bùn đất nữa.

Bùn đất quả thật có mùi của tro, phảng phất còn có chút mỡ trên miếng thịt nướng.

Chàng đào thêm một lát nữa, bèn tìm ra một vài cành cây khô, vài khúc xương vụn, một cành cây dùng để xăm thịt, trên cành còn có miếng thịt thỏ còn chưa ăn xong, da và lông đã được lột sạch sẽ.

Chỉ có bàn tay người, mới có thể làm ra cây để xăm thịt, chỉ có răng của người mới nhai xương sạch sẽ như vậy, không những thế, chỉ có người mới ăn đồ nấu chín.

Nơi này nhất định có người.

Người này không những có bàn tay thật linh xảo, mà còn làm việc rất tinh tế, nếu không phải là Lục Tiểu Phụng, bất kỳ ai khác cũng khó mà tìm ra dấu vết y đã từng nướng thịt nơi đây.

Người này là ai? Tại sao lại đến đây? Có phải y cũng đang trốn chạy người khác truy lùng?

Cái bóng méo mó quái dị lúc nãy là cái thứ gì?

Lục Tiểu Phụng hoàn toàn nghĩ không ra, chính vì chàng nghĩ không ra, vì vậy chàng lại cảm thấy hiếu kỳ.

Hiện tại đối với chàng, tìm ra hay không ra đường về biển thành không quan trọng lắm, bởi vì chàng đã quyết định muốn tìm cho ra câu trả lời cho những vấn đề này.

Câu trả lời nhất định ở quanh đây, nhưng quanh đây lại không có dấu chân gì.

Lục Tiểu Phụng ngồi xuống, trước hết chàng chùi sạch miếng thịt, rồi xé từng miếng nhỏ ra, chậm chậm nhai.

Không ngon gì, thịt đã bị nướng cháy khét, lại bị chôn dưới đất, ăn vào không những lạt lẻo vô vị, mà còn khó nuốt xuống cổ họng.

Nhưng chàng gắng gượng ép mình ăn hết cả.

Bất cứ ai muốn làm chuyện gì, trước tiên phải có thể lực, đói khát là một thứ tiêu hao thể lực trí mệnh nhất.

Trong bụng đã có một chút gì, quả nhiên chàng cảm thấy thoải mái ra, chàng nằm soài xuống đất, chuẩn bị nghỉ ngơi một lát trên đám lá rụng mềm mại đó, rồi sẽ từ từ lục soát sau, dĩ nhiên chàng không ngờ được rằng, nằm xuống lần này, cơ hồ là vĩnh viễn không ngồi dậy được.

Sương mù như khói, bay qua bay lại trong đám cây, Lục Tiểu Phụng nằm xuống, lập tức phát giác ra những đám mây mù này như mây trên trời, tất cả nhất thiết càng lúc càng xa cách mình.

Cả người chàng bỗng như chìm xuống một cái hố sâu không thấy đáy, vừa mềm mại vừa ngọt ngào, bao nhiêu chuyện trên đời hình như đã biến thành xa vời, biến thành mỹ lệ, những chuyện quan trọng nhất cũng biến ra tầm thường, những đau khổ nhất đều có cách giải thoát.

Cái thứ cảm giác nhẹ nhàng đẹp đẽ này, chính là điều ai ai cũng mong muốn, nhưng Lục Tiểu Phụng lại cảm thấy sợ hãi vô cùng.

Chàng biết mình không thể nào có cái cảm giác đó, cũng không nên như vậy, chàng là người đang mang gánh nặng trên vai, không thể nào buông xuống được trong lúc này.

Càng kinh khủng là, đến lúc chàng muốn ngồi dậy, bèn lập tức phát hiện ra, toàn thân xương cốt của mình mềm rũ như không có tí sức lực gì.

Chính ngay lúc đó, chàng lại thấy cái bóng quái dị hiện ra.

Cái bóng méo mó, giống như con hình nộm làm bằng vải bị con nít nghịch ngợm bẻ quặt lại, nhất định không thể là một người.

Bởi vì cả người “y” mềm như bún, toàn thân hình như tùy thời tùy lúc đều quặt quẹo dễ dàng.

Người ta có xương cốt.

Người ta không thể nào như vậy được, nhất định không thể!

Lục Tiểu Phụng đang tính nhú mắt lại chú ý nhìn cho rõ hơn, cái bóng bỗng cất tiếng nói:

- Người là Lục Tiểu Phụng?

Giọng nói quái dị, ú ớ mà chậm chạp, nhưng đúng là tiếng người.

Cái bóng ấy không những là người, mà còn là người đã biết qua Lục Tiểu Phụng!

May mà lúc này Lục Tiểu Phụng hình như đã hoàn toàn mất đi cái cảm giác kinh ngạc sợ hãi, nếu không chàng đã sợ muốn điên lên.

Cái bóng còn cười, cười ngật nghễo nói:

- Nghe nói Lục Tiểu Phụng trước giờ không hề bị trúng độc, bây giờ tại sao lại bị vậy?

Cái điểm đó Lục Tiểu Phụng cũng nghĩ không ra.

Trong thức ăn có tí độc gì, bất kể là loại gì, chàng đều lập tức nhận ra.

Cái bóng lại cười:

- Nói cho người biết, đây là cái lá đại ma, ta thích dùng nó nướng thịt, ta ăn xong cảm thấy mình khoan khoái như thần tiên, người ăn xong sẽ thấy mình như con chó chết.

Y lại giải thích:

- Lúc nãy người ngửi cái mùi của nó, đã hít một tí độc vào rồi, vì vậy đến lúc người ăn thịt, người chẳng còn thấy có cảm giác gì.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người cố ý dụ ta lại đây?

Cái bóng lắc đầu nói:

- Cục thịt ấy là ta cố ý để lại đấy, nếu không dù là nguyên con ngựa, ta cũng ăn sạch không còn gì.

Hình như y đối với câu nói ấy của mình cảm thấy rất khoái trá, chỉ có những người sống một mình đã lâu rồi mới có cái thói quen lẩm bẫm, chỉ có hạng người đó mới thích nghe những lời mình nói.

Y cười ngặt nghẽo cả nửa ngày, mới nói tiếp:

- Nếu ngươi tìm không ra cục thịt, không chừng ta cũng để ngươi đi đấy, không may là ngươi tìm ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không may?

Cái bóng nói:

- Bởi vì ta không thể để người nào biết ta đang ở đây.

Y bỗng dùng một thứ thân pháp quái dị không thể hình dung được, nhảy tới bên cạnh Lục Tiểu Phụng, điểm lấy vài chỗ huyệt đạo trên người chàng.

Bàn tay của y xem ra như một cái bao tay làm bằng da rắn đã bị hư nát, nhưng y xuất thủ lại rất chính xác và hữu hiệu.

So với các bộ phận khác trên người y, bàn tay đại khái còn dễ chịu được một chút.

Không ai hình dung được dáng dấp của y, không thể, không dám, cũng không nỡ hình dung.

Tuy thần trí của Lục Tiểu Phụng đang ở trong tình trạng mơ hồ, nhưng chàng nhìn thấy người đó, vẫn còn nhịn không nổi phải run bắn người lên muốn nôn mửa ra.

Cái bóng cười nhạt nói:

- Hiện tại ngươi đã thấy ta, có phải ngươi ghê tởm ta lắm phải không?

Lục Tiểu Phụng không thể phủ nhận.

Cái bóng nói:

- Nếu ngươi bị người khác xô từ vách núi cao cả mấy trăm trượng xuống, lại nằm liệt ra trong vũng bùn hết mấy chục ngày, ngươi cũng sẽ biến thành như vậy thôi.

Giọng cười của y còn bi ai hơn cả tiếng khóc:

- Lúc xưa không những ta không xấu xí hơn ngươi, ta còn có thể coi là một mỹ nam tử.

Lục Tiểu Phụng không để ý tới câu cuối cùng của y, chàng hỏi:

- Ngươi bị người ta đẩy từ trên núi cao xuống, lại nằm trong vũng bùn cả mấy chục ngày, mà ngươi còn chưa chết?

Cái bóng cười thảm nói:

- Ta cũng không biết sao mình còn sống được, hình như ông trời muốn giúp đỡ ta, nhưng lại giống như ông trời cố ý muốn cho ta phải chịu khổ.

Người này còn sống tới bây giờ quả thật là một kỳ tích, nhưng cái kỳ tích ấy chỉ bất quá là nhờ vào những đám lá đã rữa nát ra thành bùn kia.

Đám lá rữa nát thành bùn sinh ra một thứ nấm, như một thứ linh dược chữa trị được vết thương lở lói đau nhức của người ta.

Cái bóng nói:

- Ta bèn nhờ vào những thứ còn chưa nát ra để sống lây lất qua ngày, vài chục ngày sau đó mới bò ra được, sau đó ta mới phát giác ra, những đám bùn đó rất có ích cho thương thể của mình, vì vậy cứ mỗi khi thương thể trong người bắt đầu lở lói, ta lại nằm lẫn ra vũng bùn ngâm một lúc, bao nhiêu năm nay, đã thành ra tập quán.

Lục Tiểu Phụng rút cuộc mới hiểu ra, thân hình người này tại sao mà uốn éo cong queo được tùy ý như con rắn.

Cái bóng nói:

- Có điều cái thứ tội đó không phải là con người chịu cho được, may mà ta vô ý tìm ra được lá cây đại ma, có thể làm cho ta quên được rất nhiều đau đớn, vì vậy cho đến bây giờ, ta vẫn còn sống ra đó.

Cái sức sống kỳ diệu, cái phối hợp kỳ diệu của vạn vật, có phải là con người tưởng tượng ra được đâu.

Lục Tiểu Phụng thở ra một hơi thật dài, sự vật trước mắt bây giờ cũng đã từ từ trở lại nguyên hình.

Chàng đang tập trung ý chí của mình này giờ, chỉ tiếc là tuy hiện tại sức thuốc đã từ từ thoái dần, huyết đạo đã bị điễm cứng rồi.

Chàng bỗng hỏi:

- Người nhận ra ta là Lục Tiểu Phụng, người biết ta sao?

Cái bóng nói:

- Không quen biết, nhưng ta có gặp qua người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Gặp hồi nào?

Cái bóng nói:

- Lúc này.

Lục Tiểu Phụng thay đổi nét mặt hỏi:

- Lúc này người thấy ta?

Cái bóng nói:

- Người biết bí mật của ta, đáng lý ra ta đã giết người bịt miệng, nhưng bởi vì ta thấy người, vì vậy người mới còn sống đó.

Lục Tiểu Phụng lại càng không hiểu:

- Tại sao?

Cái bóng nói:

- Bởi vì dù gì người cũng không phải là hạng người xấu, không hề thừa cơ lừa gạt A Tuyết.

Giọng nói của y đầy vẻ cảm động:

- A Tuyết là con bé ngoan lắm, ta không muốn nó bị người ta lừa gạt.

Lục Tiểu Phụng nhìn y lộ vẻ kinh ngạc, chàng hỏi:

- Người là gì của cô ấy?

Cái bóng không chịu trả lời câu hỏi, lại hỏi ngược:

- Tại sao Tây Môn Xuy Tuyết muốn giết người? Người có thù hận gì với y?

Lục Tiểu Phụng ngần ngừ một lát, rồi cuộc chàng quyết định nói thật:

- Y bắt gặp tôi và bà vợ của y nằm chung giường.

Cái bóng câm miệng lại, nhìn dính vào chàng một hồi thật lâu, bỗng cười lên một tiếng thật quái dị, y nói:

- Hiện tại ta cũng hiểu được tại sao người đến U Linh sơn trang.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi đến đây để tỵ nạn.

Cái bóng nói:

- Không phải vậy.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ngay cả ông còn không muốn chết, dĩ nhiên tôi càng không muốn chết.

Cái bóng nói:

- Cũng không phải người sợ chết, người đến đây, chỉ bất quá vì muốn vạch trần bí mật của nơi này.

Y nói giọng cả quyết:

- Ngay cả A Tuyết một cô gái như vậy, người còn không động lòng, làm sao lại đi lén lút với bà vợ của Tây Môn Xuy Tuyết?

Lục Tiểu Phụng lại thở ra, chàng nói:

- Tôi chỉ muốn hỏi ông một câu.

Cái bóng nói:

- Cứ hỏi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu tôi là gian tế, lão Dao Bả Tử sao còn để tôi sống đến bây giờ, ông ta là hạng người lợi hại thế nào, chắc ông còn rõ ràng hơn cả tôi.

Cái bóng bỗng run lên, thân hình co rúm lại thành một nắm, ánh mắt y lộ đầy vẻ bi phẫn, thù hận và sợ hãi.

Lục Tiểu Phụng chậm chậm nói:

- Dĩ nhiên là ông biết, bởi vì người đẩy ông rớt từ trên núi cao xuống chính là ông ta!

Cái bóng lại càng run rẩy hơn nữa.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Nhưng ông cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ không nói bí mật này ra đâu.

Cái bóng nhin không nổi hỏi:

- Tại sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì thật tình tôi cũng thích Diệp Tuyết lắm, tôi nhất định không thể nào hại phụ thân của cô ấy được.

Cái bóng rụt người bước về sau một bước, giọng nói ú ớ hẳn ra:

- Ai là phụ thân của cô ta?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông.

Cái bóng bỗng ngã lả ra, nằm sóng soài dưới đất, ngay cả hô hấp cũng ngưng bật lại.

Nhưng y vẫn còn chưa chết, một hồi thật lâu, y mới thở dài nói:

- Đúng vậy, ta là phụ thân của nó, mọi người ai cũng ngỡ là ta đã chết, ngay cả chị em nó cũng đều nghĩ là ta đã chết.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ít ra ông cũng nên để bọn họ biết ông còn sống.

Cái bóng lại nhảy bật người dậy nói:

- Ngươi không được nói cho chúng nó biết, nhất quyết không thể.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Cái bóng nói:

- Bởi vì bất kể thế nào, ta không thể để chúng nó thấy ta hình dạng thế này. Ta thà...

Giọng nói của y bỗng ngưng bật lại, y đặt tai xuống mặt đất, nghe một hồi rồi hạ giọng nói:

- Không được nói người đã gặp ta, ta van người.

Nói xong ba chữ cuối cùng, y đã biến mất, ba tiếng đó còn đang vang vang, đây về cầu khẩn.

Rồi một hồi thật lâu, Lục Tiểu Phụng mới nghe có tiếng chân, một người đang đạp trên lá bước lại hướng này.

Lục Tiểu Phụng chỉ hy vọng người đến là Diệp Tuyết.

Người đến không phải là Diệp Tuyết, mà là Diệp Linh.

Cô thấy Lục Tiểu Phụng, cũng giật nảy cả mình lên, nhưng cô lập tức trấn tĩnh lại ngay.

Cô gái này hiển nhiên còn trấn tĩnh hơn bất kỳ ai tưởng tượng nhiều, và cũng lão luyện hơn nhiều.

Cô hỏi:

- Lúc này tôi nghe có người đang nói chuyện ở đây, anh đang nói chuyện với ai vậy?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi nói một mình tôi.

Diệp Linh bật cười, cô chớp mắt nói:

- Anh biến thành người lẩm bẩm một mình hồi nào thế?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Những lúc tôi phát hiện ra, bạn bè không tin cậy được một chút nào.

Diệp Linh hỏi:

- Tại sao anh phải nằm lăn ra một mình trên mặt đất vậy?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tại vì tôi cao hứng.

Diệp Linh lại bật cười nữa, cô chấp hai tay sau lưng, đi quanh Lục Tiểu Phụng hai vòng, rồi bỗng hỏi:

- Anh điếm huyết lấy cho mình vì anh cao hứng?

Lục Tiểu Phụng cười khỏ.

Chàng không thể không thừa nhận, cô bé này nhãn lực sắc bén còn hơn bất kỳ người nào tưởng tượng, nhưng chàng tin mình còn đủ sức đối phó với cô.

Cỡ hạng người như chàng, muốn gạt một cô bé, dĩ nhiên không phải là chuyện gì khó khăn.

- Nơi đây cây lá, nấm hoang đa số đều có độc, tôi vô ý ăn phải chút ít, đành phải tự điểm huyết mình để độc khí khỏi công tới tim.

Chàng bỗng phát hiện ra, nói dối cũng không phải là chuyện gì khó khăn lắm.

Diệp Linh nhìn chàng, hình như đã tin rồi, nhưng còn chưa mở miệng nói gì.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Tôi điểm huyết mình xong rồi mới nhớ ra một vấn đề thật nghiêm trọng, bởi vì tôi không còn cách nào để giải khai huyết đạo cho mình, hiện tại may mà cô lại, đúng là cảm ơn trời đất.

Diệp Linh vẫn còn nhìn chàng chăm chú không nói gì cả.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi biết nhất định cô sẽ giải khai huyết đạo dùm tôi, trước giờ cô có bản lĩnh lắm mà.

Diệp Linh bỗng nói:

- Anh chờ một chút, tôi về lại bây giờ.

Nói xong câu đó, cô chạy như bay đi, ngay cả đầu cũng không quay lại.

Lục Tiểu Phụng ngẩn người ra.

May mà Diệp Linh vừa đi, cái bóng lại xuất hiện.

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái nói:

- Ông muốn tôi làm gì, tôi đều bằng lòng, hiện tại ông thả tôi ra được chưa?

Cái bóng trả lời rất nhanh và gọn:

- Không được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Cái bóng nói:

- Bởi vì ta muốn xem thử A Linh rốt cuộc sẽ tính làm gì ngươi.

Giọng của y đầy vẻ cười cợt:

- Con nhỏ đó hồi còn nhỏ là thứ quỷ tinh linh, nó đùa giỡn nhiều chuyện ngay cả ta có lúc còn không ngờ tới.

Lục Tiểu Phụng muốn cười, mà cười không nổi, bởi vì chàng cũng đoán không ra Diệp Linh rốt cuộc muốn đối phó với chàng bằng cách nào, chàng chỉ biết con bé này chuyện gì cũng làm được cả.

Chàng đang tính cùng cái bóng bàn chuyện trao đổi, cái bóng đã không còn thấy đâu, sau đó chàng lại nghe tiếng chân của Diệp Linh.

Lần này tiếng chân của cô nghe nặng nề hơn lúc trước, Diệp Linh chạy lại nhanh hơn lần trước, trong tay cô đang cầm một nhánh thuốc không biết tên, hiển nhiên cô mới hái, vừa ngừng lại cô đã thở hồng hộc nói:

- Ăn vào đi!

Lục Tiểu Phụng giật mình lên:

- Cô muốn tôi nuốt mấy đám cỏ hoang loạn xà ngẫu này sao?

Diệp Linh vén mặt lên nói:

- Đây không phải là cỏ dại, đây là thuốc cứu mạng, tôi đi kiếm cực khổ về cho anh đây.

Cô lại giải thích:

- Muốn giải khai huyết đạo cho anh cũng dễ thôi, nhưng huyết đạo của anh giải khai rồi, lỗ chất độc công vào trái tim, không phải là tôi hại anh sao, vì vậy tôi nhất định phải kiếm thuốc giải độc cho anh trước đã.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hiện tại hình như chất độc tôi trúng phải đã giải rồi.

Diệp Linh nói:

- Hình như còn chưa được, phải hoàn toàn giải hết thật mới được, với lại thuốc giải loại này cũng chỉ tốt cho người ta thôi, uống thêm một chút cũng không quan hệ gì.

Miệng cô nói, còn cái miệng của Lục Tiểu Phụng thì thốt không ra lời, bởi vì miệng của chàng đang ngậm đầy cả thuốc.

Chàng bỗng phát hiện ra, cái câu “thuốc hay khó nuốt” thật là chí lý, bất kể đám cỏ thuốc ấy có lợi gì cho người ta không, nhưng chàng thì nhất định sẽ không muốn thương thức thêm một lần nữa.

Cũng không dễ dàng gì, nhưng bao nhiêu đó cỏ thuốc đều đã nuốt vào bụng, Diệp Linh cũng thở phào ra, chớp mắt nói:

- Thế nào? Ngon miệng không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ồ, ồ...

Diệp Linh hỏi:

- Nói tiếng gì lạ vậy?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đó là tiếng dê kêu, tôi bỗng phát giác ra mình giống như một con dê.

Diệp Linh bật cười lên, cô ngoảnh miệng nói:

- Tôi thích dê đốm lắm, lại đây để tôi bồng anh.

Quả thật cô bồng Lục Tiểu Phụng lên, sức của cô không yếu đuối tí nào.

Lục Tiểu Phụng lại giật mình lên hỏi:

- Cô bồng tôi lên làm gì? Tại sao còn không giải khai huyết đạo cho tôi?

Diệp Linh nói:

- Hiện tại thuốc còn chưa có hiệu lực, nơi đây không nên ở lâu, tôi phải bồng anh đi chỗ khác thôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Bồng tôi đi đâu?

Diệp Linh nói:

- Dĩ nhiên là tới một chỗ rất tốt, một chỗ thật tốt thật tốt.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước cười khỏ.

Bị một cô bé cơ hội đáng tuổi con mình bồng đi, cái mùi vị ấy quả thật không dễ chịu tí nào.

Nhưng bầu ngực của cô bé này thành thực làm sao, trên người cô lại thơm phưng phức.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước nhắm mắt lại, tính bắt chước thầy chùa nhập định, Diệp Linh bỗng hát một bài đồng ca lên:

- Muội muội bảo trước nê oa oa

Yêu đào hoa viên khứ khán hoa

Ngã khiêu oa oa thính ngã thoại

Oa oa khiêu ngã tiểu ma ma

Bài đồng ca này một nửa là Lục Tiểu Phụng đã có hát rồi, một nửa cô tự chế ra, chế biến thật là tuyệt diệu.

Lục Tiểu Phụng nghe rồi dĩ nhiên là cười dở khóc dở, chính ngay lúc đó, chàng lại phát hiện ra một chuyện chàng có muốn cười dở khóc dở cũng không nổi.

Chàng bỗng phát giác ra có gì không đúng.

Ban đầu chàng còn chưa biết rốt cuộc chỗ nào không đúng, không biết còn đỡ, biết rồi lại càng nguy, chàng bỗng cảm thấy mình biến ra một con mèo đang nằm phơi phơi trên nóc nhà, một con mèo đực.

Nếu nằm hừng hực trên nóc nhà cũng còn đỡ, chỉ tiếc là chàng nằm trong lòng một cô gái vừa thơm vừa mềm, cô gái này lại khổ nỗi không thể nào động tới được.

Chàng cảnh cáo mình hai ba lượt:

- Cô ta còn là một đứa bé, mình không được nghĩ đến chuyện đó, nhất định không được...

Chỉ tiếc là có những chuyện mình không muốn nghĩ tới cũng không xong, cũng như “trời phải mưa xuống, bà vợ phải ăn vụng” vậy, chẳng ai làm được gì cả.

Lục Tiểu Phụng biết thân thể mình mỗi bộ phận đang biến hóa, một thứ biến hóa mà một người đàn ông tráng kiện không thể nào đàn áp được.

Chàng chỉ hy vọng Diệp Linh không nhìn ra.

Chàng không hề quay mặt lại nhìn Diệp Linh, ngay cả liếc một cái cũng không dám liếc.

Nhưng Diệp Linh lại cứ nhìn dính vào chàng, cô bỗng hỏi:

- Cái má của anh sao lại đỏ lên vậy? Anh đang bị sốt à?

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước hàm hồ trả lời một câu, ngay cả chàng cũng không nghe rõ mình đang nói gì.

May mà Diệp Linh không hỏi nà theo, lại càng may mắn nữa là, chàng không thể cử động được.

Nếu huyết đạo của chàng còn chưa bị kiềm chế, hiện tại không biết chàng đã làm chuyện gì nữa bây giờ.

Chàng không dám cả nghĩ tới.

Diệp Linh bỗng lại nói:

- Xem dáng điệu của anh, chắc là thuốc đã bắt đầu có công hiệu rồi đó.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi hỏi:

- Đây rốt cuộc là thứ cở gì vậy? Cở cứu mạng hay là đòi mạng?

Diệp Linh nói:

- Cở đòi mạng đó.

Cô bỗng dừng lại, thả Lục Tiểu Phụng nằm xuống trên một bãi cỏ mềm mại.

Lục Tiểu Phụng mở mắt ra, chàng mới phát hiện ra, đây là một hang núi. Diệp Linh chống nạnh đứng trước mặt chàng, cười như một con yêu tinh nhỏ.

Cô chớp mắt nói:

- Hiện tại có phải anh cảm thấy muốn chết lắm phải không?

Lục Tiểu Phụng cười khỏ nói:

- Thật tình, con mẹ nó, muốn chết luôn.

Diệp Linh nói:

- Tôi biết có thứ thuốc chữa được anh.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Thuốc gì?

Diệp Linh nói:

- Tôi.

Cô chỉ vào mũi của mình:

- Chỉ có tôi mới chữa được anh.

Lục Tiểu Phụng trừng mắt nhìn cô.

Thật tình cô không còn là một đứa bé nữa, chỗ nào nên phình ra, đều đã phình lớn ra.

Lục Tiểu Phụng cắn răng, hằn học nói:

- Đây là tự cô tìm lấy, oán không được tôi.

Diệp Linh nói:

- Tôi không oán anh, anh làm gì được nào?

Lục Tiểu Phụng không làm gì được, chàng không thể động đậy được, điếm đó lúc nãy chàng còn cho là may mắn, bây giờ đã biến thành không may mắn tí nào.

Chàng cảm thấy hình như mình tùy thời tùy lúc đều có thể bị nổ tung ra.

Diệp Linh nhìn chàng, cô cười ngặt nghẽo nói:

- Anh có biết chuyện này có lúc cũng muốn chết người lắm không?

Lục Tiểu Phụng biết.

Chàng tin rằng hiện tại khắp thiên hạ không ai biết được chuyện đó rõ ràng hơn mình.

Lại càng chết người là, chàng đã thấy cái đùi của cô.

Cái đùi của con yêu tinh nhỏ này không biết lúc nào đã thò ra ngoài quần.

Cái đùi của cô tròn lẳn rần chắc.

Giọng nói của Lục Tiểu Phụng hình như đang biến thành tiếng rên rĩ:

- Có phải cô nhất định phải hại tôi chết cho được?

Diệp Linh dịu dàng nói:

- Tôi rất muốn cứu anh, tôi thương anh lắm mà, chỉ tiếc là...

Cô lấy một ngón tay đung vào Lục Tiểu Phụng:

- Tôi cũng là xử nữ, trước giờ chưa có người đàn ông nào chạm vào người tôi.

Đây là lời của chị cô nói, cô bắt chước ngay cả giọng cũng giống hệt.

Lục Tiểu Phụng bỗng hiểu ra, cái trời đất bí mật riêng tư của Diệp Tuyết, thì ra cũng chẳng bí mật như cô tưởng tượng tí nào.

Diệp Linh bỗng cười nhạt nói:

- Nói thật cho anh biết, các người ở đây làm gì, tôi đều thấy cả, thấy rõ rõ ràng ràng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Đây là chị của cô...

Diệp Linh lớn tiếng nói:

- Cô ta không phải là chị của tôi, cô ta là trời sinh kẻ thù của tôi, cái gì tôi thích, cô ta nhất định giành hết.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi...

Diệp Linh lại ngắt lời chàng:

- Cô ta biết rõ ràng tôi gặp anh trước, cô ta cũng muốn lại giành, nhưng lần này tôi không nhường đâu, anh là của tôi, tôi muốn lấy anh.

Cô bỗng cười lên một tiếng, cười thật ngọt ngào, thật ôn nhu:

- Anh muốn em lấy anh cũng được thôi, anh nói sao em đều chịu cả.

Đến đó, Lục Tiểu Phụng còn biết nói gì hơn?

Hang núi tối tăm và yên tĩnh, chiều đã buông xuống.

Yên lặng được một hồi, Diệp Linh bỗng khóc lên, khóc không biết đau lòng đến bao nhiêu, làm như cô chịu biết bao là ủy khúc:

- Anh hiệp đáp em, sao anh làm được chuyện như vậy? Anh hại em cả đời rồi.

Rốt cuộc ai hiệp đáp ai? Ai hại ai?

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước cười khổ, nhưng chàng không dám cười ra mặt, bất kể ra sao, cô vẫn là một cô gái, và quả thật là một cô gái chưa từng có người đàn ông nào chạm vào.

Một người đàn ông nếu đã làm chuyện lúc này bọn họ mới làm với một cô gái, người đàn ông ấy còn nói được gì?

- Lúc này anh hứa với em chuyện gì, hiện tại có phải là đang hối hận không?

- Không.

- Anh thật tình không hối hận đấy chứ?

- Thật tình.

Cô cười, cười như một đứa bé.

- Đi, mình về nhà.

Cô kéo tay chàng:

- Từ đây về sau, anh là người có nhà có cửa, chỉ cần anh không đi tìm người đàn bà nào khác, em nhất định phục vụ anh như một ông hoàng.

Tịch dương ngã về Tây, bóng chiều bao trùm vạn vật.

Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy mệt mỏi vô cùng, cả đời chàng chưa bao giờ có lúc nào mệt mỏi như thế này.

Đây không phải là vì cái thứ cỏ chết người ấy, cũng không phải là cái chuyện chết người ấy. Cái mệt mỏi đó phảng phất như đến từ trong tâm khảm... Một người chỉ những lúc trong lòng đã chuẩn bị buông xuôi tất cả, mới cảm thấy mệt mỏi như vậy.

Không chừng quả thật mình cũng nên làm một người có nhà có cửa thôi.

Trong ánh tịch dương mỹ lệ đó, nhìn nụ cười ngây thơ như đứa bé của Diệp Linh, trong lòng chàng quả thật có cái cảm giác đó.

Bất kể cô đã làm chuyện gì, cô thương mình mới làm vậy.

Cô cười càng ngọt ngào, chàng nhin không nổi cầm lấy tay cô, chính ngay lúc đó, có tiếng chuông ngân nga vọng lại, U Linh sơn trang hình như đang có yến tiệc.

Không lẽ lão Dao Bả Tử đang chuẩn bị rượu mừng cho bọn họ?